

ငြိမ်း

ချစ်ရပါသည်ဆရာ

အခန်း (၁)

‘ပေပြုတ်... ဟော... ဒီက ... ပေ... ပြုတ်’

ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။ ။ နေ့စဉ် နံနက် တိုင်း နှိပ်စက်နေသည့် အသံရှင်က ဒီနေ့တော့ အမိဖမ်းလိုက်မည်ဟု ရည်ရွယ်၍ ...

‘မေမေ... မေမေ’

‘ဟဲ့ ... ဟဲ့... ဘာလဲ သား’

‘ပဲ... ပဲပြုတ်သည် ခေါ်ပါ’

‘ဪ ဒါများ သားရယ်၊ အလန့်တကြား ပဲပြုတ်သည် တွေက ပေါသားပဲ’

‘ မဟုတ်ဘူး ’

ဆွမ်းတော်ကပ်ရန် ပြင်နေသည့် မေမေ အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် သူ အိမ်ရှေ့သို့ ကမန်းကတန်း ထွက်လာသည်။ ။ တော်သေးသည် က သူ့အိမ်က ထောင့်ချိုးမို့ ပဲပြုတ်သည် က ထောင့်ချိုးကွေ့ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။

‘ပဲပြုတ်... ပဲပြုတ် လာဦး။ ဒီကိုဟော့ ဒီကလေ’

ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ လှမ်းအော်လိုက်၏။ ထိုအခါတွင် ပဲပြုတ်သ

ည် မလေးက ခေါင်းပေါ်မှ တောင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပင့်ကိုင်ကာ
ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘ဟင်း’

သူ့အိမ်ပေါ်မှ လှမ်းမြင်နေကျ ပုံစံထက်တောင် ပိုလှနေပါလား ဟူ
သော အတွေးလေးက ရင်ထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်သွားသည်။ ။

‘ဒီက ခေါ်တာနော်’

‘အေး... လာခွဲ’

ကျောရွန်းလာသော မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် ခြံဝင်း
ထဲဝင်လာစဉ် သူမနှင့်အတူ ပိတောက်ပန်းနံ့လေးပါ သယ်ဆောင်လာ
၏။

ပဲပြုတ်တောင်းကို ဗန်းနှင့် ခံထားပြီး တောင်းဘေးနား ဗန်းပေါ်တွင်
ပိတောက်ပန်းများကို တင်လာသဖြင့်....

‘နေဦး မင်းဟာက ပဲပြုတ်ရောင်းတာနော်’

‘ဟုတ်...’

‘မသိဘူး ငါက ပိတောက်ပန်းရောင်းတာလားလို့ ’

‘ဟီး...’

သူ့စကားကြောင့် ပဲပြုတ်သည် လေးသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း နှင့်
ဟီးခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။

တစ်ပတ်လျှို့ဆံထုံးပုံပုံကြီးတွင် ပိတောက်ပန်းများကို ဝေဝေဆာဆာ
ထိုးပန်ထားပြီး သနပ်ခါး ဝါဝါညက်ညက်လေးက ပါးပြင်ပေါ်တွင် နေ
ရာယူနေ၏။

နွေလက် ပူလောင်မှုများကို ပိတောက်ပန်းရနံ့များက ဖြေသိမ့်ထားလေသည်။ ။

ထို့ပြင် မိတ်အင်္ကျီအဖြူပွပွလေးကို ဝတ်ထားပြီး တရုတ်ပိတ်ထဘီ အဝါနုနု အပွင့်စိတ်ကလေးကို ဝတ်ထားသောကြောင့် နံနက်ခင်းတွင် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းမှာ အရာရာ အေးမြလျက်ရှိသည်။ ။

‘သား’

‘ဟင်...’

‘မေမေ ဝယ်ပေးမှာ ပေါ့ သားရယ်’

သူက ပဲပြုတ်သည် မလေးအား သေသေချာချာ ကြည့်နေစဉ် မိခင်က အိမ်ထဲမှ ကမန်းကတန်း ထွက် လာပြီး သူ့အားအံ့အားသင့်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ။ မိခင်၏ လက်ထဲတွင် ဇေယျာတစ်လုံးပါလာ၏။

‘ဘယ်လောက်သားလဲ အမေ’

‘တစ်ဆယ်သား ပေးပါကွယ်’

ခါတိုင်း သားအမိနှစ်ယောက်စာ ငါးကျပ်သား ဝယ်နေကျကို မိခင်က လည်း ထူးထူးခြားခြား တစ်ဆယ်သား ဝယ်နေသဖြင့် အံ့ဩသွားမိသည်။ ။

‘ဒီနေ့မှ သားက ထူးထူးခြားခြား စောစော ထနေတော့ ပဲပြုတ်ကို သိပ်စားချင်တယ် ထင်လို့ ပါ’

‘ဪ...’

သူက ရှက်ပြီးနှင့် ပဲပြုတ်သည် ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မည်းနက်သော မျက်တောင်ကော့ကြီးကို အောက်ချကာ သူက ပဲပြဲ
တ်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေ၏။

စိမ်းမှောင်သော မျက်ခုံးမွှေးကြီးကမူ သဘာဝအတိုင်း မပြုမပြင်ဘဲ
ထားသဖြင့် ခူမည်းကောင်ကြီးကဲ့သို့ မည်းမည်းတုတ်တုတ်ဖြစ်နေသည်
။ နှာတံချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါးမို့ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် အလှများမှာ
မပြုမပြင်ဘဲ စုဝေးနေသည် ။ နဖူးပြောင်ပြောင်လေးထက်တွင် ဆံတစ်
ပင်မျှ မကျဘဲ သပ်ရပ်စွာ ဖြီးသင်ထား၍ ကကြီးပုံနဖူးက
ထင်ထင်ရှားရှား။

‘ငါးကျပ်ပါ အမေ’

ဆွဲဆွဲငင်ငင်လေး ပြောလိုက်သော အသံလေးက ချိုအီအီလေးမို့ ရင်
ထဲ အေးမြသွားသည် ။

‘တို့ မြို့ထဲမှာ တော့ ခြောက်ကျပ် ဖြစ်နေပြီ သမီးရေ။ ဒီဘက်မှာ ဒီ
လောက်ပဲ ရှိသေးတာ၊ တော်သေးတာပေါ့’

‘ကျွန်မက လည်ရောင်းရင် ငါးကျပ်၊ ဈေးထဲမှာ ရောင်းရင် လေးကျပ်
ပဲ ရောင်းပါတယ် အမေ’

ပြောရင်း ဆိုရင်းက သူ့ဇွန်းခွက်ကလေးနှင့် အမေ့ဇလုံထဲ အဆစ်ထ
ညှိကာ သူ့အား မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ရင်း....

‘သွားပါဦးမယ် ဦး။ နောက်လည်း ကျွန်မကို ခေါ်နော်။ ကျွန်မ ဒီအချိ
န် ဒီက ဖြစ်တယ်။ မကုန်ရင်တော့ ဈေးထဲမှာ ရောင်းပါတယ်’

‘အော် အင်း... အင်း’

ပဲပြဲတ်သည် ကောင်မလေးအား ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသော သူက ရှု
က်ကိုး ရှက်ကန်းနှင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။

ထိုအခါမှ မျက်နှာမသစ်ရသေးဘဲနှင့် မိခင်နှင့် ပဲပြုတ်သည် မလေး
နား ထိုင်နေသည့် သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိလိုက်သည်။ ။

‘သား... လိုက်ကြည့်ရင်း ခြံဝင်းတံခါးပါ ပိတ် လိုက်လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့.. ဟာ မေမေကလည်း ’

သူ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း နှင့် ထွက်လာခဲ့၏။ ခြံဝင်းတံခါးက မပိတ်၍
မဖြစ်ပေ။ နံနက်ခင်းရော နေ့လည်ခင်းပါ နွားများ ၊ ဆိတ်များက ဝင်ပြီး
ခြံထဲမှ အပင်များကို မွေ့နောက် စားသောက်နေသဖြင့် အချိန်တိုင်း ခြံတံ
ခါး ပိတ်ထားရ၏။

သို့ဖြစ်၍ မိခင်သည် သူ့အား ကျီစယ်ရင်း တံခါးပိတ်ရန် သတိပေးလို
က်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သူကလည်း သူ့ဘယ်တော့မှ စောစော မထသည် မှာ ဟိုး ကျောင်း
သားဘဝကတည်းကပင် ဖြစ်၏။ ညဉ့်နက်အထိနေပြီး နံနက် အိပ်ရာထ
ဖို့ ကိုမူ လေးဖင့်နေတတ်၏။

ယနေ့မှ စောစော အိပ်ရာမှ ထပြီး အောက်ဆင်းကာ ပဲပြုတ်သည်
အား ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ခါတိုင်းနေ့များမှာ မူ ပဲပြုတ်သည် ၏ အသံကို အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသ
ည် အထိ ကြားနေပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် ပြတင်းပေါက် တံခါးကို ဖွ
င့်ကာ ထကြည့်မိ၏။

သူ တံခါးဖွင့်လိုက်သည့်အခါနှင့် ပဲပြုတ်သည် မလေး မော်အကြည့်နှ
င့် ဆုံမိသည် မှာ နှစ်ရက်တိတိရှိခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း မိခင် မသိသေးပေ။

ပဲပြုတ်သည် မလေးကတော့ သိနေပေမည်။

သူ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်မဝင်တော့ဘဲ မျက်နှာသစ်ရန် ထွက်လာခဲ့၏။

‘စံအေးရေ၊ တို့ သား လူပျိုကြီးတော့ ဒီနှစ် ဝါမဝင်ခင်ဖြစ်ဖြစ် ဝါကျွတ်ရင် ဖြစ်ဖြစ် ထူးခြားမှုလေးများ ရှိဦးမလား မသိဘူး၊’

‘အာ အမေကလည်း ’

မိခင်က သူတပည့်ကို စံအေးကို ပြောနေသည့် အသံကြားရသဖြင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် မိခင်ကို ဟန့်တားလိုက်သည် ။

‘ဒီပဲပြုတ်သည် ကို ဘယ်နေ့ကတည်းက တွေ့ထားလဲ မသိပါဘူးကွယ်။ တစ်ခါတည်း အသံကြားတာနဲ့ အိပ်ရာက အလူးအလဲ ထရတယ်လို့’

သူစိတ်နှင့် သူ့ လှုပ်ရှားမှုအတိုင်းကို အစဉ်အမြဲကြိုတင်၍ သိနေသော မိခင်သည် သည် တစ်ခါ၌ လည်း ကြိုတင်၍ သိနေခဲ့၏။ သို့သော် အယူအဆနှင့် အမြင်ကတော့ ကွဲလွဲသွားပြန်ပြီ။

ကမန်းကတန်း နှင့် မျက်နှာကို ပြီးအောင် သစ်လိုက်ပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လည်ပင်းတွင် ဆွဲ၍ မိခင်နားသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

နံနက်တိုင်း ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းကြော်ကို မရိုးမအီနိုင်အောင် စားနေသည့် သူ့အား စံအေးက မကြာခဏ နှာခေါင်းရှုံ့ဖူးသည် ။

အမေကမူ ကော်ဖီနှင့် မုန့် တစ်ခါတရံ ပဲပြုတ်နှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်း ၊ နံပြားတို့ ကို ပြောင်း၍ စားတတ်သော်လည်း သူကမူ ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းကြမ်းကို နံနက်တိုင်း မပြောင်းလဲဘဲ စားတတ်၏။ ထို့အပြင် နို့မပါသော ကော်ဖီကြမ်းကို သံပရာသီးစိတ် ညစ်ကာ သောက်တတ်သည် ။

‘ကောင်းပါတယ် အမေရာ။ ပဲပြုတ်သည် ကို တကူးတက ခေါ်ဝယ်မနေရတော့ဘူးပေါ့’

‘ဟေ့ကောင် မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း’

သူက စိတ်တိုစွာဖြင့် စံအေးကို အော်လိုက်ရာ ငရုတ်သီးဝိုင်းကူထောင်းပေးနေသော စံအေး မျက်နှာမဲ့သွား၏။

မိခင်ကမူ ရေနွေးကြမ်းကို မှုတ်သောက်ရင်း....

‘ဟုတ်သားပဲ သားရယ်။ ဒီလောကမှာ မေမေနဲ့ သားနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာပဲ။ ဒီမေမေမှ ဖွင့်ဟမတိုင်ပင်ရင် ဘယ်သူ့ကို တိုင်ပင်မှာ လဲ။ မေမေကလည်း သားကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တာ ကြာပြီပဲ။ သား နှစ်သက်ရင် မေမေ့ကို လက်တို့လိုက်ပါ။ မေမေက မျိုးရိုးဇာတိကို စုံစမ်းပြီး အောင်သွယ်တော်လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောထားသားပဲ မဟုတ်လား’

လေအေးအေးနှင့် ပြောလိုက်သော မိခင်၏ စကားကြောင့် သူက အိုးကပ် ချိုးကပ် ထမင်းကြော်မွှေးမွှေးလေးကို တစ်ဇွန်းခပ်ကာ ပြီးရင်း ခေါင်းခါလိုက်၏။

ပေါတောတော စံအေးကမူ နှုတ်မှ ဖွင့်မပြောရဲသော်လည်း မျက်လုံးများ ဖြင့် မိခင်ကို လှမ်းကြည့်ကာ မျက်စပစ်နေသည် ကို မသိဟန်ဆောင်ရင်း...

‘ဒီတစ်ခါတော့ မေမေ အထင်မှားသွားပြီး သား ပဲပြုတ်သည် ရဲ့ အသံကိုကြားပြီး စိတ်ဝင်စားတယ်။ နောက် အိပ်ရာက ထကြည့်တယ် ရုပ်ကို မြင်ရတော့ ပို စိတ်ဝင်စားတယ်။ အဲ့ဒီလို စိတ်ဝင်စားတာ သားကြိုက်လို့ပဲ။ ချစ်လို့ ယူချင်လို့ လက်ထပ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး မေမေ’

‘ဟေ’

မိခင်က အံ့အားသင့်နေစဉ် သူက ပြုံး၍ ကော်ဖီ ချဉ်ခါးခါးလေးကို အရသာခံကာ တစ်ငုံသောက်ရင်း....

‘ကြိုက်တယ်ဆိုတာ အသံရော ရုပ်ရော ပင်ကိုဟန်လေးကိုပါ ကြိုက်တယ်။ အဲ့ဒါက သား သူ့ကို မင်းသမီးတင်ချင်လို့ လေ’

‘ဪ’

ထိုအခါ မိခင်ရော စံအေးပါ သူ့အလုပ်ဆို သဘောပေါက်သွား၏။ သူကား ဒါရိုက်တာ ရုပ်ရှင် ဗီဒီယို ဒါရိုက်တာပင် ဖြစ်သည် ။

‘မေမေ စဉ်းစားကြည့်လေ သား ဒါရိုက်တာ လုပ်လာတာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ။ ဒီကြားထဲမှာ မင်းသမီး မင်းသားတွေရဲ့ အစွမ်းပြတာကို ခံနေရတယ်။ သားကလည်း ပြောရမှာ အားနာလို့ မပြောရဲဘူး။ ဒါပေမဲ့ အချို့ မင်းသမီး မင်းသားတွေက သူတို့ ကိုတင်ပေးတဲ့ ဆရာကို လေးစားကြတယ်။ ဆရာ စကားကို နားထောင်ကြတယ်။ သားက ကိုယ်ပိုင် တပည့် မင်းသမီးမရှိတော့ သား စကားကို နားထောင်မယ့်သူ လေးစားပြီး နာခံမယ့်သူ မရှိဘူးလေ ဒီတော့...’

‘ဒီတော့ သားက ကိုယ်ပိုင် တပည့်မလေး တစ်ယောက်ကို လိုချင်တယ်ပေါ့’

မိခင်က သဘောပေါက်စွာဖြင့် ဝင်ထောက်လိုက်သဖြင့် သူက ခေါင်းညိတ်ရင်း...

‘ဟုတ်ကဲ့ မေမေ။ သားကိုယ်တိုင် လက်သပ်မွေးပြီးမှ ဇာတ်လမ်းကောင်းကောင်း ကို အချိန်ယူ လေ့ကျင့်ပေးပြီး ဝုန်းခနဲ ထိုးတင်လိုက်ဖို့ ကြံစည်နေတာ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်ရှိနေပြီ မေမေ။ ဒီလို အေးအေးဆေးဆေး အနားလာယူမှ ပဲ တွေ့တော့တယ်။ အဲ့ဒီတော့...’

‘အဲ့ဒီတော့ မေမေက ဒီကောင်မလေးရဲ့ မိဘမျိုး ၊ ဇာတိကို စုံစမ်းပြီး သားနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပေးရမယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ် မေမေ တစ်ခါတည်း အိမ်ကို အပါခေါ်ခဲ့ပါ’

‘ဟဲ့... ဟဲ့ သူများ သားသမီးကို အဲ့ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ သားရဲ့

,

သူ့စကားကြောင့် မိခင်က အထိတ်တလန့်နှင့် ဟန့်တားလိုက်သည်။ ။

‘ဟာ မေမေကလည်း သားက ဒီကောင်မလေးကို ရမ်းသမ်းပြီး တပည့်မမွေးသေးဘူး။ သားက ယောက်ျားလေးဆိုတော့ တစ်ခါတည်း ကပ်ပေါင်းလို့ မရဘူး’

‘ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့ နစ်နာရှာမှာ ပဲနော်’

မိခင်က စံအေးကို မျက်စပစ်ပြီး ပြောလိုက်၍ စံအေးထံမှ ခွီးခွီးဟူသော ပါးစပ်ပိတ် ရယ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် သူက စံအေးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်းက...

‘မေမေကလည်း ဗျာ။ ဒီကောင်မလေးကို ရင်းနှီးအောင် လုပ်ပြီးတော့ မေမေ့မှာ အဖော်မရှိလို့ ဆိုပြီး စည်းရုံးပြီးခေါ်ခဲ့ပေါ့ ဒီရောက်တော့ သူ့ရဲ့ သွားပုံ လာပုံ ပြောပုံ ဆိုပုံတွေ အကဲခတ်ပြီး သင်ပေးရမှာပဲ ။ သားက သူ့ကို သိချင်းဆိုပါတစ်ခါတည်း သင်ပေးလက်မယ်’

‘သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ပဲ။ ပိုကောင်းအောင် စံအေးကိုပါ မင်းသားတင်ပေးလိုက်ပါလား၊ အစ်ကိုကြီးရာ’

‘တော်စမ်း ငါတိုက်မဆောက်နိုင်သေးဘဲ ဒီခြံလေးပါ ပြုတ်သွားအောင် မင်းလုပ်လိုက်ချင်လို့ လား၊ မင်းဟာ မေမေ့တပည့်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ငါ့တပည့် မဟုတ်ဘူး’

သူ ထမင်းကြော်ကို အပြီးသတ်စားလိုက်သည်။ ။ စံအေးရဲ့ ရှုံ့မဲ့နေသော မျက်နှာကို သူ မကြည့်လိုတော့ပေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် စံ

အေးသည် မိန်းမလျာပုံစံ ဖြစ်နေသောကြောင့် သူကြည့်မရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

‘သားဘက်က ဒီကောင်မလေးနဲ့ လိုက်ဖက်နိုင်မယ် ဇာတ်လမ်းကို ရွေးထား၊ မေမေ့ဘက်ကတော့ အားလုံး စိတ်ချနော်’

‘မေမေ့ကို ယုံကြည်ပါတယ်’

သူ့ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်မိသည်။ ။ ဒီအမေ့ကို သူ ယုံကြည်စိတ်ချပြီးသား ဖြစ်၏။ သူ့ဆန္ဒကို အစဉ်အမြဲ ဖြည့်ဆည်းပေးပြီး သူ့အလိုပြည့်အောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်သော မိခင်ဖြစ်သည်။ ။

သို့ဖြစ်၍ သူ့အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ရောက်သည် အထိ ဘယ်မိန်းမ ကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ စိတ်ဝင်စားမိသော်လည်း မိခင်၏ စွမ်းဆောင်မှုကို မမီသေးသော မိန်းမများ သာ တွေ့နေရ၍ သူ့ စိတ်ပျက်ကာ အိမ်ထောင်မပြုခြင်းဖြစ်သည်။ ။

မိခင်ကဲ့သို့ မိမိ စိတ်အလိုကို သိတတ်နားလည်သူ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးသူလာလျှင် မိမိ၏ ဇနီးမယားဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။ ထိုဇနီးမယားသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးမဟုတ်ဘဲ အိမ်ထောင်ရှင်မသက်သက်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ။

သူ၏ တစ်ယူသန် တစ်ဇွတ်ထိုးစိတ်ကို မိခင်က မပြုပြင်နိုင်၍ လက်မြှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

စံအေးကမူ သူ့ကိုယ်သူသာ ချစ်သည့် တစ်ကိုယ်ကောင်းကြီးဟု မှတ်ချက်ချထား၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့လုပ်ငန်းအား အေးချမ်းစွာ လုပ်နိုင်သည် မှာ မိ

ခင်ကြောင့်ပင်ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်တွင်းရေးကို လှည့်မကြည့်ရဘဲ စိတ်မချရသည့် မိခင်လို မိန်းမ မတွေ့မချင်း အိမ်ထောင်မပြုတော့ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်နိုင်တော့ပေ။

‘ဟင်’

ရုတ်တရက် အိမ်ပေါ်တက်လိုက်ခြင်းပင် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူ့မျက်စိကို သူ မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားသည် ။ ပိတောက်ပန်းများ ဝေနေအောင် ပန်ထားသူလေး....။

သူ ကားရိုက်ထွက်နေသည့် ဆယ်ရက်အတွင်း မိခင်ကား သူ အလိုရှိသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ထားလေပြီ။

‘ညည်း ဘယ်နေ့က ရောက်တာလဲ’

‘တစ်ပတ်ရှိပါပြီ ဦး’

‘ဪ... အေး ညည်း ဒီမှာ နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့ လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင် ပျော်ပါတယ်’

‘အမေ ဘယ်သွားလဲ’

ခုမှ အမေ့ကို မေးဖြစ်သည် ။ ‘ဒီမှာ ပါသားရဲ့ ’ သူ နောက်ကျောမှ အသံထွက်လာသဖြင့် မိခင်အား လှည့်ကြည့်ကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပခုံးကို လှမ်းဖက်ရင်း...

‘မေမေတော်တာ သား သိပြီးသားပါ’

မိခင်က ပြုံးကာ မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဒီမိန်းကလေး ဒီ အိမ်ပေါ်ရောက်ဖို့ မိခင်က ဘယ်လောက်ကြိုးစားရသည် ကို သားမသိ သေးပါလား ဟူ၍ လည်း ရင်ထဲ တွေးလိုက်သည် ။

‘ညည်း နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ’

‘စူး... စူးမ’

‘ဆူးလား၊ ဆလိမ်နဲ့ လား၊ စလုံးနဲ့ လား’

‘စလုံးနဲ့ ပါ အစူးခံလိုက်ရတာ စူးဝင်သွားတာပါ။ ဆူး ဆိုတာက မ စူးသေးဘဲ အမည်ခံပဲရှိပါသေးတယ်။ အခု တကယ် စူးခံနေတဲ့ စူးမပါ’

မိန်းကလေး၏ အပြောကြောင့် သူ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့အား သင့်သွားသည် ။ မိခင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလျက်...

‘နောင်ကို သား အံ့အားသင့်စရာချည်းပါပဲ။ ဒီမိန်းကလေးဟာ ထူးချွန်အောင်မြင်မယ့် မိန်းကလေးပါပဲ။ ရဲတင်းတယ်၊ သွက်လက်တယ်၊ ပြောရဲဆိုရဲ ရှိတယ်၊ အို ... သားရယ် မေမေကတော့ သူနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် ဝတ္ထုစာအုပ်တွေပါ မှတ်ထားလိုက်ပြီ’

‘ဟင် မေမေ သူ့ကို ဘာပြောထားသေးလဲ’

‘ဘာမှ မပြောဘူး ခုမှ ဝမ်းသာအားရပြောဖြစ်တာ သားအနာယူပါဦး ကွယ်၊ စူးမ အစ်ကိုကြီး အဝတ်အိတ်ယူပြီး လျှော်စရာတွေ ထုတ်ကွယ့်’

‘ရပါတယ် မေမေ။ စံအေးလုပ်နေကျ မဟုတ်လား။ စံအေးရော’

‘ရှိပါတယ် စံအေးက ယောက်ျားလေးဆိုတော့ အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက်က သိပ်အဆင်မပြေဘူး မဟုတ်လား။ ဒီလိုပဲ တာဝန်ခွဲဝေယူရတာ ပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဦး။ ဒါတွေ အားလုံးကို စူးလုပ်တတ်ပါတယ်ဦး။ ဘာမှ မပင်ပန်းပါဘူး’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စူးမသည် သူ၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို အတင်း ဆွဲယူကာ ရေတွင်းရှိရာသို့ ထွက်သွားလေသည် ။

‘သား ... နေဦးနော်။ မေမေ သံပရာရည် အေးအေးလေး ဖျော်ပေးမယ်’

သူက ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်မိ၏။ မန္တလေးရထားဖြင့် တစ်ညလုံး စီးလာခဲ့သောကြောင့် ရထား တလှုပ်လှုပ်ကို အိပ်မရစွာဖြင့် စာများ ထိုင်ဖတ်ရင်း အချိန်ဖြုန်းခဲ့သည် မို့ တစ်ကိုယ်လုံး နုံးခွေနေသည် ။

အမေ ဖျော်ပေးသော သံပရာရည်လေး သောက်ပြီး တစ်ရေးအိပ်လိုက်ဦးမယ်ဟု စဉ်းစားထားလိုက်သည် ။

‘သား လမ်းမှာ အဆင်ပြေရဲ့ လား။ ဘာစားလာခဲ့သလဲ’

‘ပဲခူးမှာ ထမင်းကြော် စားခဲ့ပြီးပါပြီ မေမေ။ သံပရာ ရည်လေးပဲ သောက်ပါမယ်’

‘အေး... အေး... ရပြီလေ’

စိတ်ထဲတွင် ထင့်နေသော အကြောင်းအရာလေးတစ်ခုကား ဤအိမ်သို့ ရောက်ပြီး စူးမကို တွေ့လိုက်ကတည်းက အလိုလို ပြေပျောက်သွားသည် ။

မိခင်သည် သူလိုချင်သည် ကို ရအောင် ယူပေးနိုင်စွမ်းရှိပေသည် ။

‘ဒါနဲ့ မေမေ ကောင်မလေးကို ခေါ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့ လား သူ့အသ

ကံက ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။ ဘယ်နှစ်တန်းအောင်ခဲ့သလဲ ပြီးတော့ သူမိ
ဘက’

‘ဟိုး... ဟိုး သားက လောဘကြီးလွန်းပါတယ်။ မေမေ
တစ်ခုစီပြောပြမယ်။ ပြီးတော့မှ မေမေ စကားထဲမှာ မပါတာကို သား
ဘာသာ မေးခွန်းမေးပေါ့’

မိခင်စကားကြောင့် သူက ရှက်ပြီးလေး ပြီးလိုက်ကာ သံပုရာရည်
ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ငုံ့သောက်လိုက်သည် ။ သွေးဆေးနဲ့ မွှေးမွှေးလေး
ပါပါ၏။ မိခင်က သူပင်ပန်းလာ၍ အနားယူမည့်အခါတိုင်း သွေးဆေးသံ
ပုရာရည် တိုက်ပြီးမှ အိပ်ခိုင်းလိုက်သည် ။

ထိုသွေးဆေးကို ဘာသွေးဆေးမှန်း တစ်ခါမျှ မမေးပေ။ မိခင်တိုက်
သော ဆေးမှန်သမျှကို မမေးဘဲ သောက်လိုက်သည် မှာ သူထုံးစံပင်ဖြစ်
သည် ။

‘ကလေးမလေး အသက်က နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိသေးတာ သားရယ်။ ဆယ်
တန်းအောင်ပြီးတာ သုံးနှစ်ရှိနေပြီ။ အဖေက လေဖြတ်သွားလို့ ပင်စင်
ယူလိုက်ရတယ်။ ငါးနှစ်ရှိပြီ။ ဌာနတစ်ခုက အရာရှိတစ်ဦးတဲ့ ။ မောင်နှ
မ ခြောက်ယောက်မှာ အကြီးဆုံးသမီးလေ။ အငယ်ဆုံးကမှ ခြောက်နှစ်
ရှိသေးတယ်။ အဖေ ပင်စင်လေးနဲ့ အိမ်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ဈေးရောင်းနေတာ ။
စားအိုးကလည်း ကြီး၊ ဈေးနှုန်းတွေကလည်း မြင့်လာတော့ သူဆယ်တ
န်းအောင်တော့ ကျောင်းမတက်နိုင်ဘဲ နေ့ဘက်စက်ချုပ် မနက်ဘက်ကို
ပဲပြုတ်ရောင်းပြီး ကျွေးနေတာ သူ့မောင်တစ်ယောက်က ဒီနှစ်မှာ ဆယ်
တန်းတဲ့ ။ မောင်ကို တက္ကသိုလ်ပို့ချင်လို့ ပဲပြုတ်ရောင်းပြီး စုနေတာဆိုပဲ
။ အငယ်မလေးတွေကတော့ ဆီးထုပ်ထုပ်တယ်တဲ့ ။ ညဘက်မှာ သူ့ကို
လက်ချုပ် ဝိုင်းချုပ်ပေးတယ်တဲ့ ။ အခု သူ့ညီမတစ်ယောက်ကို

စက်ကျောင်းပို့ထားရတာတဲ့ ’

ပြောနေသည့် မိခင်က မမောဘဲ သူက အလိုလို ရင်မောနေမိသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သားအဖို့ ဤကဲ့သို့ မောင်နှမများ သည့် ဒဏ်ကို မခံစားဖူးသော်လည်း အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သော ဝသီကြောင့် အလိုလို စိတ်ရှုပ်မိသည်။

‘မေမေက သူတို့ သမီးကို သွားခေါ်တော့ သူ့အဖေက သူ့သမီးကို အိမ်ဖော်သဘောထားရပါ့မလားဆိုပြီး အော်ထုတ်သေးတယ်။ မေမေကလေ မနည်းကို ရှင်းပြရတယ်။ မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်မမှာ မိန်းကလေးအဖော်မရှိလို့ ပါ။ ပြီးတော့ သူ့ကို ချစ်လို့ ပါ။ အိမ်မှာ လုပ်မယ့်သူ ရှိပါတယ်။ သမီးအနေနဲ့ ထားချင်ထားပါ။ ကျောင်းလည်း ထားပေးပါ့မယ် ပြောရတယ်။ သူ့အဖေက မာနခဲပဲ။ မရှိချင်နေပါစေ။ သူ့သမီးကို ဈေးရောင်းတာ သဘောကျတယ်။ အိမ်ဖော်လုပ်တာ သဘောမကျဘူးတဲ့ အငတ်ခံမယ်တဲ့ ’

သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်မိပြန်သည်။ မိဘများကို အပြစ်မဆိုသာပေ။ သူ့ဖခင်ရှိစဉ်ကလည်း သူ့အား ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ပေးပြီးမှ ဖခင်၏ အလုပ်တာဝန်ကို လွှဲပြောင်းခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲတွင် ဖခင်၏ ဆီပွဲရုံကို မနှစ်သက်ပေ။ အပျော်တမ်းဓာတ်ပုံရိုက်သည့် အလုပ်ကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

နောက်ဆုံး ဖခင်က လက်လျှော့ကာ သူ့အတွက် ဖလင်ဆေးခန်းကိုပင် ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဖခင်ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် သူသည် ဓာတ်ပုံသင်တန်းကို တက်ရင်းနှင့် ရုပ်ရှင်ဖလင်များကိုပါ စိတ်ဝင်စား လာပြီး ဒါရိုက်တာ ဖြစ်လာရခြင်းဖြစ်သည်။

ဝါသနာပါရင် ထူးချွန်အောင်လုပ်၊ ဘဝ ရပ်တည်နိုင်အောင်ကြိုးစား၊

အဲ... ဝါသနာနဲ့ ဘဝရပ်တည်နိုင်ရင် အဲဒီဝါသနာကို စွန့်ပြီးတော့ ကိုယ့် ဘဝရပ်တည်ဖို့ ကို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို လုပ်ရမယ်’

ဖခင်၏ ဆုံးမစကားကြောင့် သူ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ။ ထို့အပြင် ဖခင်က လည်း အားပေးအားမြှောက် ပြုခဲ့သောကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သူ ဒါရိုက်တာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ သူ ဒါရိုက်တာ ဖြစ်ကာစက ဗီဒီယိုများ မြန်မာပြည်သို့ ပြန့်မလာသေးပေ။ ကားကြီးများ ရုပ်ရှင်များကိုသာ ဖခင်၏ ငွေဖြင့် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီထောင်ကာ ဒါရိုက်တာ လုပ်ခဲ့၏။ ဖခင်က ဝိုင်းကြီးကြပ်သည်။ ။

သို့သော် သူရုပ်ရှင်ရိုက်နေသည့် သုံးနှစ်သာ ဖခင်ကား အားပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ။ သား၏ အောင်မြင်မှုကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် အားမပေးနိုင်ဘဲ လူ့လောကမှ ထွက်ခွာသွားရ၏။

ထိုအခါ အိမ်ရှင်မ စစ်စစ်ဖြစ်သော မိခင်က ဖခင်၏ ဆီစက်ကို ယောင်လည်လည် အုပ်ချုပ်လျက် သူကလည်း ပြန်လည်မကြည့်နိုင်သဖြင့် နောက်ဆုံး အရှုံးပေါ်ကာ ဆီစက်ကို ရောင်းပစ်လိုက်ရတော့သည်။ ။

‘ဟဲ့... သား အမယ်လေး မေမေ ပြောတာ နားထောင်နေရဲ့ လားကွယ်’

‘ဗျာ သားနားထောင်နေပါတယ် မေမေ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ စူးမအဖေက သူ့သမီးအပေါ် တန်ဖိုးထားတာ သိရတော့ ဖေဖေကို သတိရသွားလို့ ပါ’

ထိုအခါ မေမေမျက်နှာလည်း ညှိုးသွားလေသည်။ ။ ခေတ်အခြေအနေကြောင့် ဖခင်တည်ထောင်ပေးခဲ့သော ကုမ္ပဏီမှာ ပျက်ခဲ့သဖြင့် ယခု ပြန်လည်တည်ထောင်ရန်အတွက် သူအစီအစဉ်ဆွဲနေသည် ကို မိခင်က အားပေးကူညီပြန်သည်။ ။

‘အင်းလေ သားရယ်။ မိဘဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့။ သူ့အမေကတော့ သည် အိမ်ကို ကြည့်ပြီး သားက ဒါရိုက်တာမှန်း သိသွားတော့ မေမေတို့ ရည်ရွယ်ချက်ကို နားလည်သွားတယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူ့သမီးကို သေသေချာချာ အပ်ထားလိုက်တယ်’

‘မိကောင်းဖခင် သားသမီးဆိုတော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့ မေမေရယ် ။ ကလေးမလေး ကြည့်ရတာ လိမ္မာရေးခြား ရှိပုံရပါတယ်။ လူနေမှုစရိုက်တွေ အပြောအဆိုတွေ ဘာမှ သင်စရာမလိုဘူးဆိုတော့ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့’

‘ကဲ... သား၊ တစ်ရေးအိပ်လိုက်ဦး။ မေမေတော့ သူ့ကို ဗွီဒီယို ခွေတွေ ဖွင့်ပြပြီး သူများ အမူအရာတွေကို အတုခိုးခိုင်းထားတယ်’

‘သား ဇာတ်ညွှန်းရေးပြီး သူ့ကို သေသေချာချာ သရုပ်ဆောင်ခိုင်းပြီး ဗွီဒီယို ရိုက်ပါဦးမယ်။ လေ့ကျင့်ရအောင် အခွေတွေပါ ဝယ်ထားရမယ်လေ’

‘အေးပါ သားရယ်။ အခု လောလောဆယ်တော့ နားလိုက်ပါဦးကွယ်’

စိတ်ဇောကြီးသော သူ့အား မိခင်က ထပ်မံ ပြောလိုက်သဖြင့် သူ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည် ။

‘ရေချိုးရဦးမယ်. ကောင်မလေးက အပြင်မှာ ဘာလို့ လျှော်ရတာလဲ။ ရေချိုးခန်းမှာ မလျှော်ဘူးလား’

‘မှောင်လို့ တဲ့ လေ’

‘အပြင်မှာ နေပူတာပေါ့။ နောက်တစ်ခါ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ပဲ လျှော်ပစေပေါ့ မေမေရယ်။ နေပူလေစိမ်းတွေမိပြီး အသားမည်းနေပါ့မယ်။ မင်းသမီး ဖြစ်ဖို့ က အသားအရေလည်း လှရမှာ ပေါ့’

သူက ခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ သူတို့ ရေတွင်းမှာ အုန်းပင်များ ကြားတွင် ရှိနေသည် မို့ နေမပူလှသော်လည်း သူ စိုးရိမ်မိ၏။

‘အေးပါ သားရယ်။ မေမေ ပြောပါမယ်’

မိခင်က ပြုံးစိစိနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

သူ့အဖို့ အရပ်ကလေး တစ်ရပ်ကို ရရှိသည့် ကလေးတစ်ဦးနှယ် အရိပ် တကြည့်ကြည့်နှင့် ထားစရာ နေရာမရှိအောင် ဖြစ်နေသည် ကို မိခင်က နားလည်ခွင့်လွတ်စွာ ပြုံးမိခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အဝတ်လျှော်နေစဉ် နေပေါက်ကလေး ထိုးသည် ကိုပင် မခံစေချင်ပေ။ သူမင်းသမီးသည် အပြစ်တစ်စုံတရာ မရှိစေဘဲ လှပချောမွေ့နေစေရပေမည်။

ရေချိုးပြီး ကိုးနာရီသည် ရှိသေး၍ နံနက်စာ မစားဘဲ အိပ်ရန်ဝင်ဖြစ်သော်လည်း အိပ်ရာထဲ ရောက်သည့်တိုင်အောင် အိပ်မပျော်သေးဘဲ မျက်လုံးကြောင်လျက် စဉ်းစားနေမိသည်။ ။

ကလေးမလေးအတွက် အဝတ်အစား ဝယ်ပေးရမည်။ အလှပြင်ပစ္စည်း၊ နောက် မျက်နှာနှင့် လိုက်ဖက်သည့် ဆံပင်ပုံစံသည် ဖြင့် မဆုံးနိုင်သော အတွေးများ ဖြင့် ချာချာလည်ပြီးမှ အနည်းငယ်သာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ။

အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ မွေးပျံ့သော ဟင်းရနံ့များက ကြိဆိုနေ၏။ သူက အိပ်ရာထက်၌ ပက်လက်လှန်ကာ စဉ်းစားနေမိသည်။ ။

စူးမ အကြောင်းများ သာ ဖြစ်၏။ နာမည်ပေးရန် ဖြစ်၏။

‘ဟင်’

ရနံ့တစ်ခုခု ရနေသဖြင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ရာ အိပ်ရာဘေး ပန်းအိုးလေးနှင့် ပိတောက်ပန်းလေး တစ်ခိုင်ထိုးထားသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုပန်းခိုင်လေးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

ထိုမိန်းကလေးကို စတွေ့ပြီး အောက်ဆင်း၍ ခေါ်စဉ်ကလည်း ပိတောက်ပန်းများကို ဝေနေအောင် ပန်ထားပြီး ပန်းခိုင်ကို ဗန်းပေါ်တင်ထားသည် ။

ယခု သူပြန် လာပြီး အိမ်ထဲ ရောက်နေကြောင်း သိစဉ်တွင် လည်း သူတို့ ခြံထဲတွင် ပိတောက်ပန်းများ ပွင့်နေ၍ စူးမက ပန်းများကို ဝေနေအောင် ပန်ထားသည် ။

သူ ခြံအပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ စူးမက ပိတောက်ပင်အောက်တွင် ထိုင်ကာ ဆန်ပြာနေသောကြောင့် သူ ရုတ်ခြည်းထရပ်ပြီး....

‘မေမေ... မေမေ’

‘ဟေ ... သား’

မိခင်က ကမန်းကတန်း အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင် လာလေသည် ။

‘သား... သား ယောင်နေတာလား သား’

တစ်ခါတရံ ယောင်တတ်သော သူ့အား မိခင်က အလန့်တကြား မေးလိုက်သည် ။

‘ မဟုတ်ဘူး မေမေ။ ဟိုကောင်မလေးက ဘာလုပ်နေလဲ’

‘ရှိပါတယ် သားရဲ့ ။ မေမေနဲ့ ဟင်းချက်နေတာပဲ။ ဘာလို့ လဲ’

‘ပိတောက်ပင်အောက်မှာ ဆန်ပြာနေပြီးတော့ ဟိုမှာ လေ’

မိခင်က ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ဪ... စံအေးကို ဆန်ပြာခိုင်းတာ၊ ကြည့်စမ်း၊ စံအေးက လူလည် ကျပြီး စူးမကို ခိုင်းသွားတာပဲ။ ဟဲ့... စူးမ စူးမ လာခဲ့’

မိခင်က ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းခေါ်လိုက်သောအခါ စူးမက မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်....

‘လာပါ့မယ် အမေ။ ကိုစံအေးက အိမ်သာတက်နေလို့ ၊ စာကလေးတွေ စားမှာ စိုးလို့ ပါ။ ခဏလေး ... ခဏလေး’

‘မလိုချင်ဘူး လာခဲ့’

သူ၏ လေသံမာမာနှင့် ခေါ်သံကြောင့် စူးမက လျှာလေးထုတ်ကာ ဆန်မှုန့်များ ကပ်နေသည့် လက်ကလေးကို ပုတ်ခါ၍ ပြေးလာခဲ့သည် ။

သူက အလိုမကျစွာဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း.....

‘မေမေက မပြောထားဘူးလား’

‘ပြောထားပါတယ် သားရယ်။ သူက မနေတတ်ဘူးလေ။ ဟိုစပ်စပ်သည် စပ်စပ် ပါချင်နေတာ’

မေမေ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သေသေချာချာ ပေကြိုးနဲ့ တိုင်းထားပေးပါ။ လိုအပ်ရင် လေ့ကျင့်ခန်းလေး ဘာလေး လုပ်ရအောင်လို့ ပါ’

‘အေး... အေး သား ထမင်းစားမယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ သား ထမင်းစားပြီးရင် လိုချင်တယ် မေမေ’

‘အေးပါကွယ်’

အခုဆို အခုမှ ဟူသော သူ့သဘောကို သိသော မိခင်သည် အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်ထွက်သွား၏။ သူ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်နေစဉ် မိခင် ထမ

င်းပွဲပြင်နေသည်။ ။

မိခင်သည် သူ ပြန်လာမည့်နေ့ကို သိထားသဖြင့် သူနှစ်သက်မည့် အသုပ်ကလေး၊ ဟင်းချိုလေးကို ပြုထုပ်ထားမည်ဖြစ်ပေသည်။ သူက ဆီပြန်ဟင်းထက် ဟင်းချိုဟင်းကို ပိုနှစ်သက်သည်။ အသီးအရွက်သုပ်ကလေးများကိုလည်း နှစ်သက်တတ်သည်။ ။

သူ ထမင်းဝိုင်းသို့ ရောက်ချိန်တွင် မိခင်ရော စူးမပါ ထမင်းဝိုင်းနားတွင် မရှိပေ စံအေးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပိတောက်ပင်ရိပ်တွင် ဆန်ပြာဆန်ရွေး လုပ်နေ၏။

မြင်းခွာရွက်သုပ်၊ ကျောက်ဖရုံသီးဟင်းချို၊ ငါးဖယ်ကို ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် အချဉ်ချက်၊ ခြံထွက် ဗိုလ်စားပဲသီးကြော်။ ထို့နောက် ငါးပိ၊ တို့ စရာသခွားသီးနုလေးနှင့် ခရမ်းသီးပြုတ်၊ ထိုတို့ စရာများ သည် လည်း ခြံထွက်များ ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ဆယ်ရက်လုံးလုံး ဆီပြန် အရည်ဟင်းများကိုသာ စားနေရသဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါမှ မိခင် ချက်ထားသော ထမင်းဟင်းများနှင့် လွန်စွာ ခံတွင်းတွေ့လှသည်။ ။

သူထမင်းစားပြီးချိန်တွင် မိခင်က ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီးကို လာချပေးရင်း စာရွက်တစ်ရွက်ကိုပါ ပေးလိုက်၏။

‘ရင် သုံးဆယ့်ငါး၊ ခါး နှစ်ဆယ့်ငါး၊ ဘုရားရေ ခါး က အဲဒီလောက် တောင်ဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား မေမေ။ တင်က သုံးဆယ့်ခြောက် အရပ်က ငါးပေ သုံး၊ အင်း ... တော်သေးတယ်။ ခါးပဲ သေးဖို့ လိုတာ။ လေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ်ကလေးဘာလေး ဝယ်ပြီး လုပ်ခိုင်းမှ ပဲ’

‘အမယ်လေး မလိုပါဘူး သားရယ်။ ခါးသေးဖို့ မေမေတာဝန်ထား၊

မေမေတို့ ကျောင်းမှာ တုန်းက သင်ရတယ်။ ခြေတစ်လက်မကားပြီး ဟိုဘက် ဒီဘက် စောင်းနဲ့ သုံးလကြာရင် ကလပ်ပုံရတယ်။ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့’

မိခင်က ကမန်းကတန်းလေး ပြောလိုက်သဖြင့် သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။ ထိုစဉ် စူးမသည် ပြုံးစိစိ မျက်နှာပေးနှင့် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသည် ကို တွေ့ရသောအခါ သူက...

‘ဟဲ့... ကောင်မလေး လာ ဒီမှာ လာထိုင်စမ်း’

မိခင်က သား၏ လေသံကြောင့် နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ။ အသက် ငါးဆယ်ကျော် လူကြီးများ ၏ လေသံနှင့်တူနေ၏။

‘နင် ဒီအိမ်မှာ ဘာတွေလုပ်လဲ ပြော’

‘အဝတ်လျှော်တယ် မီးပူတိုက်တယ်။ အမေနဲ့ ထမင်းဝိုင်းချက်တယ်။ ပြီးတော့ ကြမ်းတုတ်’

‘ဟိုး တော်တော့။ ဒီမှာ မင်း မေမေနဲ့ ထမင်းဝိုင်းချက်တာရယ်။ မီးပူတိုက်တာရယ်။ မေမေအဝတ်နဲ့ နင့်အဝတ် နင့်ဘာသာ လျှော်တာရယ်ပဲ လုပ်ရမယ်။ ကြမ်းတိုက်တာကို အိုးတိုက်တာတို့ စံအေးလုပ်လိမ့်မယ်။ မင်း လက်ဖဝါးတွေ ပြစမ်း၊ ကြမ်းနေတယ် မဟုတ်လား။ မလိုချင်ဘူး နုနေရမယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လက်ဖဝါးကို ဆွဲယူကာ သူ့လက်ဖဝါးနှင့် ကိုင်ပွတ်ကြည့်လိုက်သောကြောင့် မိခင်ရော စူးမပါ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွား၏။

သို့ရာတွင် သူက ဘာကိုမျှ အလေးမထားဟန်ဖြင့်

‘ပြီးတော့ နေပူထဲ မထွက်နဲ့ လေစိမ်းထိုက်မခံနဲ့ ။ တံတောင်ဆစ်နဲ့ ခုံ

တွေ စားပွဲတွေမှာ ထောက်မတင်နဲ့ ။ မင်း တံတောင်ဆစ်တွေ မည်းကုန် လိမ့်မယ်။ အချို့ကိုလျော့စား၊ ငါးပိ သိပ်မစားနဲ့ ။ အငန်အစာများ ရင် ဝ က်ခြံတွေ ထွက်မယ်။ အကောင်းဆုံးက အသီးအရွက် များများ နဲ့ အရည် ရွမ်းတဲ့ အသီးတွေကို စားပေး ကြားလား’

မိခင်က ရယ်မိမှာ စိုး၍ တစ်ဖက်သို့ မသိမသာ လှည့်ထွက်သွားသည် ။ စူးမကသာ မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ် နှင့် သူပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်နေ၏။

‘မင်းကိုငါ အမူအရာတွေ သင်ပေးမယ်။ သီချင်းဆိုသင်ပေးမယ်။ ဒါ ပေမဲ့ မင်းနာမည် စူးမ ဆိုတာကြီးကို မကြိုက်ဘူး ပြောင်းပစ်ရမယ်’

‘စူးမတော့ သိပ်ကြိုက်တာ။ အဲဒီနာမည်ဟာ စူးမအတွက် လုံခြုံတယ်လို့ ထင်တယ်’

‘နင့် အဘ နင်ကြိုက်ချင်တိုင်း ကြိုက်လို့ ရမလား။ ခေတ်အကြိုက်နဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိဖို့ လိုတာပေါ့။ နင် ဘယ်လမှာ မွေးလဲ ပြောစမ်း ငါနာမည် ရွေးမယ်’

ဇိုးဇိုးဇက်ဇက် ပြန်ပြောတတ်သော စူးမကို သူက မနှစ်ခြိုက်စွာဖြင့် အော်လိုက်သဖြင့် စူးမ မျက်နှာလေး ငယ်သွားလေသည် ။

‘မေလမှာ ပါ’

သူ ငြိမ်၍ စဉ်းစားလိုက်သည် ။ ထိုသို့ စဉ်းစားနေစဉ်တွင် သူ့မျက်လုံးများက စူးမမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ သူ့ခေါင်းထဲမှာ နာမည်များ စီနေ၏။ စူးမက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ကာ မျက်လွှာချထားလိုက်ပြန်၍ ခိုးကြည့်လိုက် လုပ်နေမိ၏။

‘ဘယ်လို လူကြီးလဲ’

စူးမရင်ထဲမှာ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်၏။ စူးမ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်အောင် သူ့မျက်လုံးများက ရွေ့လျားမှုမရှိဘဲ ငေးမြဲငေးနေ၏။

‘ဟာ ဟုတ်ပြီ။ မင်းနာမည် မေပိတောက်နွေ ဟုတ်ပြီ မေပိတောက်နွေ၊ မင်းကို ငါ စတွေ့တိုင်း ပိတောက်ပန်း ပွင့်တဲ့ နေ့မှာ တွေ့တယ်။ မင်းကို မေပိတောက်နွေလို့ ပေးမယ် ။ ဟုတ်ပြီ မေမေ... မေမေ’

သူ၏ ဝမ်းသာအားရနှင့် အော်သံသည် တစ်အိမ်လုံး သိမ့်သိမ့်ညံ့သွားလေပြီ။ မိခင်က အလန့်တကြား ပြေးလာ၏။

‘ဘာလဲဟဲ့’

‘မေမေ... သူနာမည် မေပိတောက်နွေလို့ ပေးလိုက်တယ် မေမေ ကြိုက်လား’

‘အေး ကောင်းသားပဲ စူးမလည်း ကြိုက်လားကွယ်’

‘ဆရာတော့ သင့်တော်သလိုသာ စီစဉ်ပါ စူး ဘာမှ မကန့်ကွက်ပါဘူး’

‘ဟဲ့... သမီးကလည်း သမီးအစ်ကိုကြီးကို အစ်ကိုကြီးခေါ်ပါလား’

မိခင်က စူးမကို အခေါ်အဝေါ်အတွက် သင်ပေးသောအခါ သူက လက်ကာ၍

‘ခေါ်ပစေ မေမေ။ သူခေါ်တာ မှန်ပါတယ်။ သား တို့ က သွေးသားတော်စပ်တဲ့ မောင်နှမတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး ။ သား သူ့ကို အကုန်သင်ကြားပေးရမှာ ပဲ။ သူက ဆရာလို့ ခေါ်တာ မှန်ပါတယ်’

သူက ခါးကို ဆန့်ကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်း...

‘ကဲ မေပိတောက်နွေ မင်း ဒီနေ့ကစပြီး ခါးသေးအောင်
လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၊ ဒီနေ့ ဒီရက်ကို မှတ်ထား၊ သုံးလပြည့်လို့ မှ မင်းခါး
ဟာ နှစ်ဆယ့်သုံး မဖြစ်ဘူးဆိုရင် မင်း ခါးက ပိုနေတဲ့ အဆီတွေကို ငါ
ဓားနဲ့ လှီးထုတ်မယ်’

‘ဟဲ့ သား’

မိခင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလျက် ဟန့်လိုက်၏။ စကားမပြော
လျှင် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေသော်လည်း ပြောမိလျှင် စိတ်ထင်ရာကို
စွတ်ပြောတတ်၏။

ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစား၍ မနေပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မေပိတောက်နွေသည် သူပုံသွင်းထားသည့် ပန်းပု
ရုပ်တစ်ရုပ်ဖြစ်ရပေမည်။

ယနေ့မှ စ၍ ပန်းပုရုပ်ကလေးကို စတင်ထုထွင်း၍ ပုံကြမ်းလောင်း
တော့မည် ဖြစ်ပေသည် ။

‘ဟောတော့’

မိခင် နှုတ်ဖျားမှ အလန့်တကြား လွှတ်အော်လိုက်မိသည် ။
အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မနက် ထမင်းစားပြီးကတည်းက ထွက်သွား
သော သားသည် ညနေစောင်းခါနီးမှ ပြန်ရောက် လာပြီး သူ၏ ပါပလစ်
ကာ ကားစီးလုံးပြည့် ပစ္စည်းများ ပါ လာလေ၏။

နောက်ခန်းတွင် ထိုင်လိုက်လာသော စံအေးမှာ ရှုံ့မဲ့လျက် မိခင်နှင့်

စူးမကို လက်ခါပြနေသည်။ ။

‘ဘာတွေလဲ သားရဲ့’

‘ဒီနေ့ မင်းသမီးတစ်လက်က အားနေတာနဲ့ သူ့အကူအညီနဲ့ စူးမအတွက် အလှပြင်ပစ္စည်းနဲ့ အဝတ်အစား သွားဝယ်လာတယ်။ အားလုံးအကြွေးချည်းပဲ။ မနက်ဖြန် ငွေသွားထုတ်ရမယ်။ ဒါတွေအားလုံး မင်းသမီးကပဲ စိုက်ဝယ်ပေးလိုက်တာ’

သူက ဝမ်းသာအားရနှင့် မိခင်ကို ပြောပြနေစဉ် စူးမနှင့် စံအေးကတော့ ပစ္စည်းများ သယ်ချရင်း...

‘နင် သိပ်ကံကောင်းတယ် စူး မ သိလား။ အစ်ကိုကြီးက သိပ်ကပ်စေးနည်းတာ ။ သူ့ကိုယ်သူတောင် ဝယ်မဝတ်ဘူး’

စံအေးစကားကို နားစွန်နားဖျားကြားလိုက်သော်လည်း မကြားဟန်ပြုကာ ပစ္စည်းများ ချလာသည် ကို ကြည့်ရင်းက....

‘သားက လျှို့ဝှက်ထားမလို့ ပဲ မေမေ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေက မဝယ်တတ်လို့ သားနဲ့ ခင်တဲ့ ကောင်မလေးဆီကို သွားရတာပေါ့။ သူလည်း နေ့အားနဲ့ တိုးတော့ သားကို ကူညီပေးလိုက်တာပဲ။ အားလုံးက သုံးသောင်းဖိုးနီးပါးပဲ မေမေ။ ဒါတောင် မင်းသမီးက အကုန်အကျ သိပ်များမှာ စိုးလို့ ချွေတာပေးတာတဲ့’

‘သုံးသောင်းဖိုး ဟုတ်လား ဆရာ။ ဘုရား... ဘုရား။ စူးမအဖေ ပင်စင်တစ်ဝက်ရောင်း၊ ဂရက်ဂျူတီ ထုတ်တာနဲ့ တောင် နှစ်သောင်းတောင် မပြည့်လောက်ပါဘူး။ အများကြီးပါလား။ အဲ... အဲဒီလောက်ကြီးကို စူးမအတွက် အားလုံးပဲ ဟုတ်လားဆရာ’

စူးမက တအံ့တဩနှင့် လျှာခလုတ်တိုက်အောင်ပြောရင်း ရင်တုန်ပ

န်းတုန် ဖြစ်နေသည် ။

ဖိနပ်ကြီးပဲ လေးစုံ၊ အပါးက တစ်ရန်သာ ပါသည် ။ ကျန်တာက တစ်လက်မဒေါက်ကစပြီး နှစ်-သုံးလက်မ ဒေါက်အထိ ပါ၏။

‘ဘုရား ဘုရား’

စူးမ ရင်မလိုက်၏။ အိတ်တွေ အိတ်တွေကို ရေတွက်၍ မနိုင်။ ဖွင့်မကြည့်ရဲ။

‘အားလုံးပေါ့ မိစူးရယ်။ နင် မင်းသမီးတစ်လက်ဖြစ်ဖို့ က အရင်းအနှီးတွေ ကြိုးစားမှုတွေ အများကြီး လုပ်ရမှ အောင်မြင်တဲ့ မင်းသမီး ဖြစ်လာမှာ ပဲ။ ဒါကို နင် နားလည်ရင် ကြိုးစားမှု လုပ်ရမယ်။ ညနေက နင့်အတွက် အချိန်ဇယားဆွဲပေးထားတယ်။ အဲဒါကို နင်ကြည့်ပြီး အဲဒီအတိုင်း လုပ် ဪ...’

သူက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်များ ၊ အထုပ်များကို မွှေနှောက်လိုက်၏။

‘စံအေး ခပ်လေးလေး အထုပ်မတွေ့ဘူးလား’

‘ရှိတယ်။ ဒီခုံအောက်ရောက်နေပြီထင်တယ်’

သူက စိတ်မြန်လက်မြန် ထယူလိုက်သည် ။ ဖိနပ်ထုပ်များ နှင့် ရောနေ၍ မွှေနှောက်လိုက်ပြီးမှ သူလိုရာကို ဆွဲထုတ်လာ၏။

‘ပေါင်ချိန်စက်၊ အခု နင့်ကိုယ်အလေးချိန် ချိန်ထား ၊ နောက်လမှာ တစ်ခါချိန်၊ နင့်အရပ်နဲ့ ဆို တစ်ရာနှစ်ဆယ်က အတော်ပဲ။ သိပ်ပိန်ရင် မလှဘူး။ ကစ်ကစ်ကလေးမှ လှတယ်’

သူ့စကားကြောင့် စံအေးနှင့် စူးမပါ ပြုံးလိုက်မိသည် သာမက မိခင်

ကလည်း ပြီးသည် ကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

‘ရော့... နားကပ် နှစ်စုံ။ ဒါက ပုလဲကြိုး၊ ဒါက ဆွဲကြိုး၊ ဒါက ဟမ်းချိန်း’

‘ဟာ အများကြီးပဲ’

‘အားလုံး အတုတွေပဲ။ နောင်လည်း အတုပဲ များများ ဝတ်။ အစစ်ဆိုရင် သိပ်မလှဘူး။ များများ လည်း ဝတ်လို့ မရဘူး။ နောက်မှ ညည်းဘာသာ ညည်း ကြိုက်တာဝယ်။ ရော့ ... ရော့... ဒီမှာ လက်စွပ်တွေ။ ကြည့်စမ်း မေမေ အစစ်တွေနဲ့ မတူဘူးလား။ မင်းသမီးက သူတို့ လည်း အဲဒါပဲ သုံးတယ် ပြောတယ် ၊ အစစ်က ပွဲနေပွဲထိုင်မှ သုံးတာတဲ့ ’

ဘူးထဲတွင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော လက်ဝတ်ရတနာများကို ကြည့်ကာ ဝမ်းသာအားရ ပြောနေသော သူ့အား မိခင်နှင့်စူးမတို့ က ရင်သပ်ရှုမောကြည့်ရင်း....

‘ဟုတ်ပါရဲ့ စူးတို့ နားက မိန်းကလေးတွေ တဲအိမ်စုတ်နဲ့ နေပြီး လက်ဝတ်လက်စားတွေ ရှိလို့ စူးက အံ့သြနေတာ ဒါမျိုးတွေပဲ’

‘အင်း အတုဟာ အစစ်ထက် ထင်ရှားတယ်။ လှပတယ်ဆိုတာ တကယ်ပါပဲလားကွယ်’

အမေက စိန်လက်ကောက်၊ စိန်လက်စွပ်၊ စိန်လည်စွဲကို တအံ့တသြနှင့် ကိုင်ကြည့်နေသည် ။ စိန်တစ်စုံ၊ ပတ္တမြား တစ်စုံ၊ အခြား ပုံ ဆန်းဆန်းလေးများ ပါသည့် နားဆွဲ၊ လက်ကောက်၊ လက်စွပ်များ နှင့် စုံလင်လှသည် ။

‘ဟား... တော်တော် လှတယ်ကွာ။ ငါတောင် မင်းကလေး ဖြစ်ချင်လာပြီ။ ဒါလေးတွေ ဝတ်ပြီး လေဒီရှူးလေးစီး ပြီးတော့’

‘ဟဲ့.. ဟဲ့ ဖိနပ် ပျက်ပါ့မယ် စံအေးရယ်။ မင်းရောဂါ ထပြန်ပြီ’

မတော်တရော် ဖိနပ်စီးနေသည့် စံအေးအား အော်လိုက်ရသေးသည်

။

ထို့နောက် အဝတ်များကို ဖြန့်ပြရင်း ဧည့်ခန်းတစ်ခန်းလုံး ရှုပ်ထွေးနေသည် ။

‘ရော့... ရော့ ဒါတွေက အတွင်းပစ္စည်းတွေ၊ မင်းသမီးက ဝယ်ပေးလိုက်တာပဲ။ အချို့ဟာတွေက ညည်းကို လေ့ကျင့်ခန်းယူပြီး ကိုယ်လုံးလှမှ ဝတ်လို့ ရမယ်။ ခုတော့ ငါးရုံကိုယ် လိပ်ခါးနဲ့ ဆို ရမှာ မဟုတ်ဘူး ’

‘အာ’

သူ့အပြောကြောင့် စူးမသည် ရှက်ရယ် ရယ်လိုက်မိသည် ။ ထို့နောက် ရှက်ရှက်နှင့် ထိုအထုပ်ကို ယူကာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလေသည် ။

စံအေးနှင့် မိခင် ရယ်မောကာ ကျန်ခဲ့သော်လည်း သူ မရယ်နိုင်အား သေးဘဲ ပိတ်စထုတ်များကို ယူကာ...

‘ဒီမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်းနဲ့ အင်္ကျီချုပ်ဖို့ အလုံးလေးတွေက ခေတ်စားနေတယ် ပြောတယ်၊ အခုတော့ ရယ်ဒီမိတ်ကလေးတွေပဲ ဝတ်ပါစေဦး။ နောက် သုံးလကြာမှ ချုပ်ခိုင်းပေါ့’

‘သူ့ဘာသာသူ ချုပ်တတ်ပါတယ်။ ချုပ်ခတော့ သက်သာတာပေါ့’

မိခင်သည် သား၏ လိုအပ်ချက်များကို လိုက်နာပြီး အဝတ်များကို သိမ်းဆည်းနေ၏။

‘မလိုအပ်သေးရင် နောက်သုံးလမှ ဆိုရင် မေမေ တာဝန်ယူပြီး သိမ်း

ထားပါ့မယ်။ နောက်ပြီး ဒီအလှပြင်ပစ္စည်းတွေက အစ မေမေ အားလုံး သိမ်းထားပါ့မယ်။ ဟဲ့... စံအေး သွား၊ ကြီးကြီး အိပ်ခန်းထဲ ဒါတွေ အကုန်သွားထည့်ထား’

‘ဟင် သူ့ကို ပေးထားပေါ့’

‘ဪ သားရယ် သားမသိသေးတာတွေ အများကြီးပဲ။ ကဲ စံအေး ... ယူသွား ...ယူသွား’

မိတ်ကပ်ဘူးများ ၊ လက်သည်းနီဘူးများကအစ မိခင်က သိမ်းထား၍ သူ့ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်နေမိသည် ။ စူးမ အတွက် ဝယ်လာသမျှကို ဘာတစ်ခုမျှမကျန်အောင် သိမ်းလိုက်တော့ ဖိနပ်များ သာ ကျန်ခဲ့သည် ။

‘ဖိနပ်တွေက တော်ရဲ့ လား မသိဘူး။ မတော်ရင် လာလဲမယ်လို့ ပြောထားတယ်။ ခေါ်စီးကြည့်ပါဦး မေမေ’

‘အေးပါကွယ် သား အနားယူလိုက်ဦးလေ၊ ပြီးတော့ ရေချိုးထမင်း စားတာပေါ့၊ ဘာသောက်ဦးမလဲ’

‘အအေး သောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ မေမေ’

သူ အိမ်ပေါ်တက်လာသောအခါ စူးမနှင့် လှေကားရင်းမှာ ဆုံသဖြင့် သူက တစ်စုံတစ်ခု သတိရပြီး....

‘ရှေ့.... ရှေ့ စူးမ။ နင့်အတွက် အချိန်ဇယား အဲဒီအတိုင်းပဲ လုပ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

‘ဆရာ ဆရာ ဒီကောင်မလေးခေါ်ပုံက ဆရာလည်း မဟုတ်ဘူး ဆာတဲ့ ။ ဘယ်လိုခေါ်တာလဲ မသိဘူး။ လျှာခလုတ်တိုက်ပြီး ဆာလိုလို၊ ဆ

လာလိုလို’

ရင်ထဲမှာ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဘာပစ္စည်းမှ မရှိတော့သည့်အတွက် စူးမကို အလိုလို အားနာမိသည်။ သို့ရာတွင် မိခင်သည် ဘယ်သောအခါမှ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ အလုပ်မလုပ်ပေ။

သူ တစ်ခါမှ ခြေဦးမလှည့်ဘူးသော ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအနံ့ သွားရ၍ ခေါင်းထဲမှာ ငြီးစိစိကြီးဖြစ်နေသောကြောင့် ခုတင်ပေါ်တွင် ကျောဆန့်ရင်း နာရီဝက် အချိန်ဖြုန်းလိုက်သည်။

‘ကလင်... ကလင်.... ကလင်’

ရုတ်တရက်အိပ်ရာဘေးမှ ကျယ်လောင်စွာ မြည်လာသော တယ်လီဖုန်းအိုကြီးကြောင့် သူစိတ်တိုသွားသည်။

‘ဟဲလို’

‘ဘယ်နှယ့်လဲ ဒါရိုက်တာကြီး၊ မင်းသမီးအသစ်တစ်လက်ကိုတင်မယ်လို့ စီစဉ်နေတယ်ဆို’

‘ဟာ’

တစ်ဖက်မှ ရင်းရင်းနှီးနှီးအသံမှန်း သိသော်လည်း ဘယ်သူမှန်း အကဲမခတ်မိလောက်အောင်ပင် ပူထူသွားသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောလို့လဲ’

‘ဒီလိုပဲ ကြားတာပေါ့’

‘ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ အေးအေးနေပါဦး’

‘လျှို့ဝှက်မနေစမ်းပါနဲ့ ဗျာ။ သတင်း အတိအကျ ရထားပြီးပြီနော်။ ဒီနေ့မှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကိုယ်တိုင် ဈေးလိုက်ဝယ်ရတယ်လို့’

‘ဟာဗျာ။ တောကခေါ်လာတဲ့ ။ ကျွန်တော့်တူမအတွက်ပါဗျာ။ ဘယ်
ကလာ၊ မင်းသမီး အေးယုမော်က ပြောလိုက်လို့ လား၊ ဒီကောင်မလေး
အလကားပါ၊ သူ အထင်ပြောနေတာ ဒါပဲနော်။ ကျွန်တော် လုပ်စရာရှိ
သေးလို့ ’

ကမန်းကတန်း ဖုန်းချလိုက်ပြီး မင်းသမီးထံ ဖုန်းဆက်လိုက်၏ ။ မ
င်းသမီးက ပြန်ရောက်မလာသေးသဖြင့် ပို၍ ရင်မောသွားသည် ။

‘မောင်းလိုက်တီးနေဦးမှာ ပဲ မဖြစ်ဘူး။ တစ်ခုခု ကြံမှ ပဲ’

စိတ်အေးအေး အနားယူမည်ကြံပြီးမှ စိတ်ရှုပ်သွားသည် ။

ထိုစဉ် မိခင်၏ တိုးညှင်းသော ခြေသံလေးနှင့်သူ့နား ရောက်လာ၏။

‘သား ထမင်းစားမယ်ဆို’

‘ပြင်ပြီးပြီလား မေမေ’

‘စူးမ ပြင်နေပါပြီ။ သားကို ပြောစရာရှိလို့ မေမေ လာတာ’

‘ဪ ဟုတ်ကဲ့ ပြောလေ။ သားလည်း မေမေ့ကို ပြောမလို့ ပဲ မေမေ
အရင်ပြော’

မိခင်က သူ့ခုတင်စွန်းတွင် လာထိုင်ရင်း နွေးထွေးစွာ ပြုံးလိုက်၏။

‘မေမေက စူးမအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အကုန်
သိမ်းထားလိုက်လို့ သားရင်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်
လား’

ရုတ်တရက် အံ့ဩသွား၏ ။ သူ့စိတ်ကို သိတတ်သော မေမေပါလား
ဟု တွေးမိရင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပြုံးလိုက်ကာ....

‘ဟုတ်တယ် မေမေ။ နည်းနည်းထူးဆန်းသွားလို့ ပါ’

‘မထူးဆန်းပါဘူး သားရယ်။ ကလေးကမလေးက သမီးအကြီးဆုံး ဆိုတော့ သိပ် သိတတ်တာ။ သူသည် မှာ ကောင်းကောင်း နေ ကောင်း ကောင်း စားပြီး ကောင်းကောင်း ဝတ်နေရတော့ သူ့မိဘကို သတိရပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်။ သူ့ ညီမလေးတွေလာရင် ကလစ်က အစ သူပိုင်ပစ္စည်းတွေကို ပေးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မေမေက သားဝယ်လာ တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို တကယ်အသုံးလိုမှ ထုတ်စေချင်တယ် နို့ မဟုတ်ရင် လျှောက်ပေးနေတော့ သား ထပ်ရှာဝယ်နေရမှာ စိုးလို့ ပါ’

‘ဟုတ်လား သားမသိလို့ ပါ မေမေ။ မေမေကလည်း စောစောစီးစီး အသိပေးရောပေါ့။ သားဘာသာ တိတ်တိတ်ဝယ်မှာ ပေါ့’

‘ဪ သားရယ်။ နေရာတကာ သားကို မပြောချင်လို့ ပါ။ ဒါ ကြီး မားတဲ့ ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးတိုင်းဟာ မိဘအပေါ်သိတတ်ပြီး စာနာတတ်တာ လိမ္မာတာပေါ့ကွယ်။ အစားကောင်းတစ်ခုခုကို စားရရင် ခမျာများ ငိုငိုကျသွားတာပဲ။ လေဖြတ်ထားတဲ့ သူ့အဖေကို ကျွေးချင်ရှာမှာ ပေါ့’

‘ဟင်း....’

သူသက်ပြင်းချမိသည် ။ မိမိကဲ့သို့ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံနေ သူ့အဖို့ မိဘကို ပြန်သိတတ်မှု မရှိသေးပေ။

‘ကဲ သားကရော... ပြောစရာရှိတယ်ဆို’

‘ဪ သားက တစ်နေရာ ရှောင်နေမလားလို့ ပါ’

‘ဟဲ့ ဘာလို့ လဲ’

‘ဟို မင်းသမီး မောင်းလိုက်တီးတာနဲ့ သတင်းတွေ ပျံ့ကုန်ပြီ။ အဲသည့် အခါ အိမ်ပိုင်း လာပြီး စာနယ်ဇင်း သတင်းသမားတွေပါ ပါလာကြ

တော့မယ်’

‘ဖြစ်ရလေ။ သားက သေချာမပိတ်ခဲ့ဘူးလားကွယ်’

‘ပိတ်ခဲ့ပါတယ် မေမေရယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးလလောက် ပြင်ဦးလွင်ဖြစ်ဖြစ် သွားနေရအောင်လား မေမေ နော်’

‘သား အလုပ်တွေက...’

‘အားလုံး ပစ်ထားခဲ့မယ် ရိုက်လက်စ ကားက ဗီဒီယို နှစ်ကားပဲ ရှိတာ မေမေတို့ ကို လိုက်ပို့ပြီးမှ ဆက်ရိုက်မယ်။ အရေးကြီးတာက စူးမကို ဘယ်သူမှ မမြင်ရဖို့ ဘယ်ရပ်ရှင် အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ မှ စကားမပြောမိစေဖို့ ပဲပေါ့။ တကယ် ကားရိုက်မှ တွေ့ကြပစေလေ’

မိခင်က သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည် ။ ခြံတွင်းရှိ စိုက်ပျိုးပင်လေးများအား နောက်ဆံငင်နေသည် ။

‘အပင်တွေအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ အမေ၊ မာလီတစ်ယောက်ကို ငှားထားခဲ့ပါမယ်’

သူသည် လုပ်ချင်ပြီဟေ့ ဆိုလျှင် မဖြစ်မနေ လုပ်တတ်ကြောင်းကို မိခင်က သိပြီးသားမို့ မတားချင်တော့ပေ။

သား မနက်ဖြန်ကျရင် ရထားလက်မှတ် သွားဝယ်မယ်။ ဘဏ်က ငွေထုတ်ပြီး မင်းသမီးကို ဆက်မယ်။ ပြီးတော့ စူးမ နောက်ဆံမငင်ရအောင် သူ့မိဘတွေအတွက် လိုအပ်မယ်ထင်တာကို သုံးလေးထောင်ဖိုးလောက်တော့ အမေက ကြည့်ဝယ်ပေးခဲ့ပေါ့။ ဘယ်သွားမလဲ မပြောဘူးနော်။ စူးမကိုရော စံအေးကိုပါ မပြောဘူး။ တော်ကြာ အိမ်နီးချင်းဆီမှာ ခြေရာကျန်ခဲ့ဦးမယ်’

‘အေးပါကွယ် စိတ်ချပါ’

မိခင်က မဖြစ်မနေနှင့် အောင်မြင်အောင်လုပ်တတ်သော သား၏ စိတ်ကို သိသူပီပီ ယုံကြည်စွာဖြင့် လိုက်နာဆောင်ရွက်ဖို့ ဝန်မလေးပေ။

‘သည် လောက် ငါးပိတွေ ၊ ငါးရုတ်သီးတွေ စားနေမှ တော့ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ညည်းပါးက ချောတော့မှာ လဲ လျှာကို တယ် အလိုလိုက်တာကိုး ၊ ညည်းအောင်မြင်ချင်ရင် ကိုယ့်လျှာကို အလိုမလိုက်နဲ့ ။ ကိုယ့်မျက်လုံးကို အလိုမလိုက်နဲ့ နေ့လယ်ဘက်ကို လုံးဝ မအိပ်နဲ့ ’

စူးမသည် မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်ရင်း သူ့အား လှမ်းကြည့်နေသည် ကို မသိဟန်ဆောင်ကာ ဆက်ဆူနေ၏။

‘နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ ညည်းပေါင်ချိန်က ကျသေးတာ မဟုတ်သေးဘူး စူးမ။ အအိပ်မလျှော့ဘူး။ အစားမလျှော့ဘူးဆိုတော့’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ စူးလေ ရောက်ခါစမို့လို့ ပင်ပန်းပြီး အိပ်လိုက်မိတာပါ။ ပြီးတော့ ပြင်ဦးလွင်က နွေတောင်ချမ်းနေတော့ အိပ်ချင်လို့ ပါ’

‘မရဘူး အကျင့်ပါတယ်။ အိပ်ချိန်များ ရင် ဦးနှောက် ထိုင်းမှိုင်းတယ်။ အိပ်ချိန်နည်းနိုင်သမျှ နည်းနည်းထား’

‘အစားလည်း လျှော့၊ အအိပ်လည်း လျှော့နဲ့ သည် အတိုင်းဆိုရင် စူးဟာ ပိန်တာမလေး ဖြစ်တော့မှာ ပဲ ဆရာပြောသလို ဝကစ်ကစ် ဖြစ်မလာဘဲ’

စူးမ ရင်ထဲမှာ မကျေမနပ်နှင့် ရေရွတ်နေမိ၏။ ထိုအခါ သူက နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ကွေးကာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

‘အခုတော့ ညည်းဟာ ငါ ချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းကို တင်းကျပ်တယ်၊ ချုပ်နှောင်တယ်လို့ ထင်ချင် ထင်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နောင် လေးငါးလကျမှ ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်မယ်။ သွား ဒီအချိန်ဟာ ပတ္တလားတီး ကျင့်ရမယ့် အချိန်မို့လား သွား သွား တံတျာတေရှင်တောင် မရသေးဘူး။ ဒီနေ့ ရအောင်လုပ်။ ဒီအချိန်တိုင်း ညည်းအိပ်နေတာ ငါ မသိဘူး မှတ်လို့ လား’

စူးမက လျှာလေးထုတ်ကာ သူ့နားမှ ပြေးထွက်သွား၏။

ပြင်ဦးလွင်ရောက်မှ စူးမသည် အပြင်သို့ မထွက်ရတော့ပါ။ ပြင်ဦးလွင်လေသည် အေး၍ ခြောက်သဖြင့် အသားခြောက်သည် ဟု ဆိုကာ အိမ်ထဲမှာ ပင် နေနေရသည် ။ မိခင်နှင့် စံအေးသာ ဈေးသွား အပြင်ထွက် ပြုလုပ်ရ၏။ စူးမမှာ နေ့စဉ် အချိန်ဇယားအတိုင်း လိုက်နာပြီး လှုပ်ရှားနေရသော ကြောင့် ငြီးငွေ့ လာလေသည် ။

မနက် အိပ်ရာမှ ငါးနာရီ ထရသည် ။ ထ ထခြင်းကို ရေဖန်ခွက် ငါးခွက်ကို သောက်ရ၏။ အစက မသောက်နိုင်ပေ။ နားပြီး သောက်ရသည် ။ နောက်မှ ကျင့်သားရသွားသည် ။ အိပ်ရာထ မနက်စာကို ဘာမှ မစားရဘဲ ဖျော်ရည်တစ်ခုခုသာ သောက်ရ၏။

ရောက်ခါစက မန်ကျည်းမှ ညှို့ဖျော်ရည်သောက်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စူးမပါးစပ်မှ ကျီးကန်းပါးစပ်ပေါက်သောကြောင့် တစ်ပတ်တိတိ သောက်ရ၏။ ခုတော့ တစ်ပတ်ခြား တစ်ခါ သောက်ရသည် ။ ရှောက်ဖျော်ရည်စု လိမ္မော်ဖျော်ရည်၊ သဘောသီး ဖျော်ရည်၊ ပင်မှ ညှို့ဖျော်ရည်ကို အလဲအလှယ်သောက်ရ၏။ သောက်ရလျှင်လည်း အဝ သောက်နိုင်သည် ။ ယခု ပြင်ဦးလွင်ရောက်သောအခါ ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ကို

ပေါပေါများများ သောက်ရ၍ စူး မ နှစ်သက်၏။

အိပ်ရာထ၍ ဘုရား ဆွမ်းတော်ကပ်၊ သောက်တော်ရေကပ်ပြီး ဘုရားရှိခိုး မေတ္တာပို့ကို လေးဆယ့်ငါးမိနစ် လုပ်ရသည် ။

ပြီးမှ ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားမှု လေ့ကျင့်ခန်းကို တစ်နာရီ လုပ်ရပြန်သည် ။ ချွေးများ စို့၍ မောလာမျှ ဖျော်ရည်သောက် ရေချိုးကာ သနပ်ခါး ရည်ကျဲလေးလိမ်းပြီး တံမြည်စည်းဝိုင်းလဲ၊ မီးဖိုချောင် အလုပ် ကူရ၏။ မီးဖိုချောင် ကူရာတွင် လက်ကြမ်းမည်စိုး၍ ငရုတ်သီးမထောင်းရ၊ ထိုအချိန်တွင် စိတ်လွတ် လက်လွတ် အနားရသလိုပင် ဖြစ်၏။

သို့သော်... ဆယ်နာရီနှင့် ထမင်းမစားမီ ဆယ့်တစ်နာရီ ကြားတွင် စူးမ စိတ်တိုလာ၏။ မနက်တကည်းက ဘာမှ မစားရ၍ ဝမ်းဟာနေသည် ။ သီချင်းအဆိုသင်ရ၏။ ပတ္တလားတီးသင်ရ၏။ ဆရာက တစ်ရက်ခြား တစ်ခါလာသည်

ဆရာလာသည့်အခါတွင် သိပ်မပျင်းသော်လည်း ဆရာ မလာသည့်အခါ တစ်ယောက်တည်း သီချင်းဆို ပတ္တလားတီးအလုပ်ကို လွန်စွာ ပျင်းရိ၏။

ဆယ့်တစ်နာရီ ထမင်းစားတော့လည်း ဆာဆာနှင့် စားချင်တိုင်း မစားရပေ။ အတိုင်းအတာနှင့် စားရ၏။ ငါးပိကိုမူ ငရုတ်သီး ပေါ့ပေါ့နှင့် စားရသည် ။

ထမင်းစားပြီး တစ်နာရီအထိ အမူအရာကျင့်၊ အက ကျင့်ရသည် မှာ နှစ်နာရီနီးပါး ပြီးမှ ဗီဒီယို တစ်ခွေကို တစ်နာရီ နီးပါး ကျင့်ရ၏။ တစ်ခါတရံ ဗီဒီယို ခွေကြည့်ရင်း ငိုက်ကျသွားသည် ။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူမ ခင်က ဘာမှ မပြောသော်လည်း သူကတော့ သူသည် အိပ်ငိုက်လျှင် ကခိုင်း၏။ နေ့လယ်စာတွင် ကော်ဖီရည်ကျဲကျဲ၊ အချိုပေါ့ပေါ့ တစ်ခွက်ကို

ဆာသည့်အခါတိုင်း သောက်ရ၏။ သို့သော် စူးမ သိပ်မဆာတော့ပေ။ ဘီ
စကစ်နှင့် ပေါင်မုန့်ကို စားချင်လျှင် စားနိုင်သော်လည်း ကော်ဖီရေကျဲကျဲ
ကို ရေလိုသောက်ရင်းနှင့် ဗိုက်ပြည့်သွားတတ်၏။

ထမင်းမစားမီတွင် စာအုပ်တစ်အုပ် ကို ဖတ်ရသည် ။ ထိုစာအုပ်များ
က သူ့စာအုပ်များ သာ ဖြစ်သည် ။ လိမ္မာရေးခြား ရှိမည့် စာအုပ်၊ ဗဟု
သုတများ မည့် စာအုပ် ဖြစ်၏။ကြာတော့ စာအုပ် ကုန်သွားနိုင်သည် ။
ထိုအချိန်ကို ကားမောင်းသင်ပေးရန် သူက စိတ်ကူးထားသည် ။

ညစာစားပြီး သူ ဇာတ်ညွှန်းရေးထားသည် ကို အပြန် အလှန်လှန် ဖ
တ်ခိုင်း ကျက်ခိုင်းသည် မှာ နှစ်နာရီ နီးပါး အိပ်ရာမဝင်မီ ဖတ်ခိုင်း ကျ
က်ခိုင်းသည် မှာ နှစ်နာရီ နီးပါး။ အိပ်ရာမဝင်မီ ဘုရားရှိခိုး ၊ တရားထိုင်
ရမှာ တစ်နာရီကြာ မထိုင်ချင်လည်း ထိုင်နေရသည် ။သူတို့ သားအမိလ
ည်း တရားထိုင်၏။ စိတ်တည်ငြိမ်မှု၊ အာရုံစူးစိုက်မှုကို ရယူရမည်ဖြစ်သ
ည် ။

ထိုတရားထိုင်ခြင်း အလုပ်နှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ခြင်း၊ ဗီဒီယို ရိုက်ခြင်းသ
ည် မည်ကဲ့သို့ ဆက်စပ်နေသည် ကို စူးမ နားမလည်။

သို့ရာတွင် တရားထိုင်နေသည့်အခါ၌ သူ့မိခင် က စူးမစိတ်ကို မပြန့်
လွင့်စေရန် အအစဉ်အမြဲ သတိပေးကာ ထိန်းချုပ်ခိုင်း၏။

ထိုအလုပ်ကိုလည်း စူးမ စိတ်ညစ်မိသည် ။ နာရီဝက်ခန့် မနည်းကြိ
တ်မှိတ်ကာ ထိုင်နေရ၏။ လှုပ်လည်း မလှုပ်ရဲ။

ကြာတော့ စူးမ ရင်ထဲ တင်းကျပ် လာလေသည် ။ တစ်ခုခု ထူးထူးဆ
န်းဆန်းလေး လုပ်ချင်လာသည် ။

‘အငြိမ်းစားနေရတာများ သူက ပျင်းတယ်လို့ ညည်းသေးတယ်။ အံ့

ရော... စံအေးနဲ့ နေရာချင်းလဲ လိုက်လေ’

‘လဲလို့ ရရင် လဲလိုက်ချင်ပါတယ် အစ်ကို စံအေးရာ။ စူးကိုလေ တစ်ခုလောက် ကူညီပါလား’

‘ဘာကူညီရမှာ လဲ’

‘ဈေးကို ခေါ်သွားပေးလေ။ စူးအပြင်လေး ဘာလေး ထွက်ချင်လို့ ပါ’

စံအေး ခေါင်းကုတ်လိုက်သည် ။ ဈေးကို ခေါ်သွားတာက လွယ်ကူသော်လည်း စူးမကို အပြင်မသွားရဟူသော အမိန့်ကို ချိုးဖောက်ရန် မလွယ်ကူလှပေ။

‘ငါ့ကို အကြီးရော ကိုကြီးပါ ဆူမှာ ပေါ့ဟာ’

‘မဆူပါဘူး စူးဘာသာ စူး လိုက်လည်တာလို့ ပြောမှာ ပေါ့ ။ စူးတစ်ယောက်တည်း ဆို လမ်းမှားသွားမှာ ကြောက်လို့ ပါ။ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး တစ်အောင့်လေးပါ’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်စံအေး ဈေးခြင်းကို ဆွဲကာ အတင်းထိုးထွက်လိုက် လာလေ၏။ စံအေးက အိမ်ဘက်ကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် နှင့် ထွက် လာလေ၏။

‘နင် တော်တော် ဒုက္ခပေးပါလား စူးမရယ်။ သိရင်တော့ မိုး မီးလောင်တော့မှာ ပဲ’

စံအေးသည် ပွစိပွစိလုပ်ရင်းက အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ပြောမဆုံးတော့ပေ။ စူးမကတော့ ပြင်ဦးလွင်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်း ယခုမှ အပြင်ထွက်ရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရင်းက လွန်စွာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေမိသည် ။

ထင်းရှူးရိပ်များ ၊ ချယ်ရီရိပ်များက စူးမအား အထူးအဆန်း ဖြစ်စေသည်။ ။

‘အစ်ကို စံအေး ထင်းရှူးပင်ကိုတော့ စူးမြင်ဖူးတယ်။ ချယ်ရီ ပင်ကို မမြင်ဖူးဘူး ပြပါဦး’

ရန်ကုန်မြို့နှင့်မတူ၊ တစ်မူ ထူးပြီး ကားများ ရှင်းလင်းအေးချမ်းသည့် လမ်းဖြစ်သည်။ ။

‘နေပါဦး သည် ကောင်မလေးနဲ့ တော့ ငါ သောက်ရှက်ကွဲတော့မှာ ပဲ တိုးတိုးမေးပါဟ၊ ချယ်ရီမြို့တော် လာပြီး ချယ်ရီပင် မမြင်ဖူးဘူးဆိုတာ လူရယ်စရာပြီးဖြစ်ပါဦးမယ်။ ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ရွက်နုလေးတွေ ထွက်နေတာ အဲဒါ ချယ်ရီပင်ပေါ့’

‘မပွင့်ဘူးနော်’

‘နင့်အဘ ဆောင်းမှာ ပဲ ပွင့်မှာ ပေါ့။ နွေခေါင်ခေါင်ကြီးမှာ ပွင့်မလားဟ’

စူးမသည် အနီရောင်သန်းလျက်ရှိသည့် ချယ်ရီခွက်နဲ့ လေများကို မော့ကြည့်ကာ ကြည့်ကာဖြင့် လွန်စွာ ကြည်နူးနေမိ၏။

စူးမအဖို့ ရန်ကုန်တွင် သာ ကြီးပြင်းလာရသောကြောင့် ဤကဲ့သို့ တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးပေ။ သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်သော လေကို တစ်ဝကြီး ရှူသွင်းလိုက်ရင်း...

‘အစ်ကိုစံအေး ဒါဘာလမ်းလဲဟင်’

‘ဗိုလ်ချုပ်လမ်းဟ’

‘ကောင်းလိုက်တာ အေးချမ်းနေတာပဲ။ ဈေးနဲ့ ဝေးလား’

‘သိပ်မဝေးပါဘူး နင် မြန်မြန်လာခဲ့’

‘အင်းပါ အခုနေ့များ ဆရာသိရင် စူးကို ဆူမှာ ပဲနော်။ စူးကို မြန်မြန်
မလျှောက်ရဘူးတဲ့ ။ လမ်းလျှောက်ရင်လည်း
မျဉ်းတစ်ကြောင်းတည်းမှာ လျှောက်သလို ခြေကို ထပ်လျှောက်ရမယ်တဲ့
,

‘နင့်ကြီးဒေါ် အဲဒါ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ပဲ လျှောက်၊ နင်က ဒီမှာ ဒီလိုလျှောက်
ကံနေရင် နင့်ကို အိုက်တင် ထုတ်တယ်လို့ မြင်တဲ့ သူ တွေပြောပြီး သော
ကံမြင်ကပ်ကြလိမ့်မယ်’

စံအေးက စူးမ အိမ်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်သလို ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်နှင့် မျ
ဉ်းတစ်ပြေးတည်း လျှောက်ဟန်ကို ခြေဖျားထောက်ကာ ဖင်လေး လှုပ်
လှုပ် နှင့် လျှောက်ပြသဖြင့် စူးမက စံအေးအား ‘သွား’ ဟု တွန်းလွှတ်
ကာ လွတ်လပ်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။

တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ လမ်းသွားလမ်းလာများက ပြုံးစိစိဖြင့်
ကြည့်သွားကြ၏။

စံအေးက အသက် သုံးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း ကလေးအရွယ်
ကဲ့သို့ ပုပူသေးသေးသာ ဖြစ်သည် ။ ဆရာနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်၍ ငယ်
စဉ်ကတည်းက ထိုအိမ်လာနေခြင်းဖြစ်သည် ။

ရူးပေါပေါနှင့် မိန်းမစိတ်ဝင်တတ်ပြီး နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း စံအေးကို
ဆရာတို့ သားအမိကလည်း ချစ်သကဲ့သို့ စူးမက လည်း အချိန်တိုလေး
အတွင်း မောင်နှမ အရင်းအချာကဲ့သို့ တွယ်တာသွားတော့သည် ။

အကယ်၍ စံအေးသာ ဤအိမ်တွင် မရှိပါမူ မိမိအတွက် လွန်စွာ ပျင်း
ရိဖွယ်ရာ ကောင်းပေမည်ဖြစ်သည် ။

‘ဟာ... ကိုစံအေး’

‘ဟာ ... မင်းသားပါလား’

အနားမှ ဆိုင်ကယ်လေးထိုးရပ်ကာ စံအေးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သော နာမည်ကြီး မင်းသားချော ကျော်ထွတ်မြတ်။

စူးမရင်ထဲ နွေးသွား၏။ ပိတ်ကားပေါ်တွင် မိမိတို့ ညီအစ် အလွန်နှစ်သက်သော မင်းသား။

‘အပြင်မှာ သိပ်ချောပါလား။ တောက်... မိတူးမာတို့ ကို ပြေးခေါ်ပြချင်လိုက်တာ။ ကောင်မတွေ မော်လိုက်မယ့် ဖြစ်ခြင်း’ဟု စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်ကာ ကျော်ထွတ်မြတ် ငေးငေးလေးကြည့်နေမိ၏။

‘ဘာလာလုပ်တာလဲ ကိုစံအေး အစ်ကိုကြီးရော ပါလား’

‘ပါတယ် မင်းသားရေ။ အစ်ကိုက ခဏ အနားယူဖို့ လာတာပါ။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းထောင့်စွန်းက အိမ်မှာ ၊ အိမ်နံပါတ်က ကိုးဆယ်၊ မင်းသားရော ဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘ရုပ်ရှင်လာရိုက်တာပေါ့ဗျ။ အတော်ပဲ အစ်ကိုကို တွေ့ချင်နေတာနဲ့ သွားပြီနော်’

ရေဘင်မျက်မှန်တပ်ထားသော မင်းသားကျော်ထွတ်မြတ်သည် စူးမအား လှည့်ကြည့်လား၊ မကြည့်ဘူးလားဟူသည် ကို စူးမ မသိနိုင်။

ဆိုင်ကယ်လေး ဝေး၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ ငေးကြည့်နေမိသည် ။

‘နင့်အဘမို့ နင်က ဒီလောက် လွမ်းနေရတာလား၊ သောက်ရေးထဲ ငေးနေရပြန်ပြီ။ ဟိုမှာ နင့်အဘ အိမ်ရောက်ပြီး နင်ပါ ငါနဲ့ အတူ

တွေ့ကြောင်း ပြောပြလို့ ပွက်လောရိုက်လောက်ပြီ မြန်မြန်လာစမ်း’

စူးမလက်ကို ဆောင့်ဆွဲခေါ်လာသဖြင့် စူးမ ဆောင့်ရုန်းလိုက်ရင်း...

‘အစ်ကို စံအေးကြီးက အလကားပဲ’

‘ဘာလဲဟ အသလွတ်ကြီး’

‘စူးမကို မင်းသားနဲ့ လဲ မိတ်မဆက်ပေးဘူး’

‘သွားစမ်း ငပေါမ။ နင့်ကိုယ်နင် ဘယ်သူမှတ်လို့ လဲ’

‘ဘာ ဘယ်သူမှတ်ရမှာ လဲ’

‘မင်းသမီး မကြာခင် မင်းသမီးဖြစ်ရတော့မယ်။ အဲဒီအခါ နင်မိတ်ဆက်စရာမလိုဘဲ သူတို့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်တော့မှာ ပဲ။ အဲဒီအခါမှ မိတ်ဆက်တော့ သိလား’

‘သွားစမ်း’

‘မင်း လမ်းဘေးမှာ နေပူစပ်ခါးမရှောင် ပဲပြုတ်ရောင်းနေတဲ့ ဘဝကို အိပ်မက်မက်နေသလားဟင်’

ဆရာသည် စူးမအား ‘မင်း’ဟု ရင့်ရင့်သီးသီး မပြောဖူးပေ။

‘ညည်းနှင့်ငါ’ ဟူ၍ သာ အညာသားပီပီ ပြောခဲ့သည် ကို ဘယ်တုန်းကမှ နားဝင် မဆိုးခဲ့ဖူးပေ။ ယခုကဲ့သို့ ‘မင်း’ဟူသောစကားကို စူးမ မကြားရန်နိုင်။

‘မင်းမျက်နှာက နေလောင်ကွက်ဖြစ်နေတာတွေ ချောမွေ့သွားအောင် ညတိုင်း လိမ်းခိုင်းထားတဲ့ ဆေးရည်က အပြင်မထွက်ရဘူး။ လေစိမ်း မထိရဘူး။ နေပူ မထိရဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ အပြင်မထွက်ခိုင်းတာ၊ မင်းကို လှစေချင်လို့ ၊ အသားအရေ နူးညံ့စေချင်လို့ သိလား၊ သွားစမ်း၊ အခု မင်းရုပ်ကိုမင်း မှန်ထဲမှာ ဝအောင်ကြည့်ထား’

အဆူခံရမည်ကို သိလျက်နှင့် မျက်ရည်များက အလိုလို ရစ်ဝဲလာသည် ။

‘မင်း ငါ့ကို ပြောစမ်း၊ မင်း မင်းသမီးမဖြစ်ချင်ဘူးလား ဖြစ်ချင်လားပြော၊ မဖြစ်ချင်ရင် မင်းအတွက် ငါ့အချိန်တွေ အကုန်မခံနိုင်ဘူး’

ရုတ်တရက် အမေးကြောင့် စူးမ ကိုယ်လေး တွန့်သွားသည် ။ မဖြစ်ချင်ဘဲ နေပါ့မလား၊ ဒီအခွင့်အရေးဟာ အလွန်ကံထူးသည့် အခွင့်အရေးပင် ဖြစ်သည် ။ သိန်းထီပေါက်တာထက်ပင် ဝမ်းသာဖွယ်ရာကောင်းသည့် အခွင့်အရေး ဖြစ်၏။

‘စူး... စူး နောက်တစ်ခါ မသွားတော့ပါဘူး ဆရာ။ စူး ကို ခွင့် လွှတ်ပါ’

ဆရာသည် မေးကြောကြီးများ ထောင်လာသည် အထိ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

‘မင်း မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်စမ်း၊ ရေမချိုးရသေးဘဲ စုတ်တီးစုတ်ဖတ်နဲ့ လိုက်သွားတာလည်း မကြိုက်ဘူး မင်း ဟာ ဘယ်သူလဲ မင်းကိုယ်မင်း တန်ဖိုးမြှင့်ထားစမ်း သွား’

စူးမက မျက်ရည်များကို ကမန်းကတန် သုတ်ပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့

သည် ။ မိခင်ကတော့ မီးဖိုချောင်အတွင်း ဟင်းလျာများကို စံအေးနှင့်အတူ စီမံနေရ၍ သူတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦး၏ ပြဿနာထဲတွင် ဝင်မပါခဲ့ပေ ။

စူးမသည် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပြီး စံအေးနောက်ကို ပြေးလိုက်လာသည် မို့ ပိုသီပတ်သီနှင့် ဖြစ်နေသည် ။

နဖူးကို ပြောင်နေအောင် သပ်တင်ပြီး ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းကျစ်ထားသည် ။ ရှုပ်အင်္ကျီအညိုနှင့် ဘောင်းဘီ အဖြူ အညိုစင်းကို အချိုးမကျစွာ ဝတ်ထားသည် မို့ စူးမ မျက်နှာမှာ နေလောင်ထားသည့် မှဲ့ခြောက်နှင့် ညိုညိုအကွက်များက ပျောက်မသွားသေးပေ။

‘အမေ သမီးဘာလုပ်စရာရှိသေးလဲ’

‘ဘာမှ မလုပ်နဲ့ တော့ သမီး။ ဒီမှာ စပျစ်ဖျော်ရည် သောက်လိုက်ဦး တော်ကြာ ဆရာ လာတော့မယ် မဟုတ်လား လေ့ကျင့်ထားဦး’

သမီးအရင်းကဲ့သို့ ဂရုစိုက်ကြင်နာသော စိတ်ကို စူးမ ချစ်၍ မဆုံးတော့။

‘စူးမ နင်တော့ သွားပြီ’

‘ဘာလဲ ဟင် အစ်ကို စံအေး’

‘နင့်ကို မင်းသားက ကိုစံအေးနဲ့ အတူတွေ့လိုက်တဲ့ ကောင်မလေးက အိမ်ဖော်မလေးလား အရင်က မတွေ့ဖူးပါဘူးတဲ့ ’

‘ဟင်’

စူးမ ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွားသည် ။

ပြောရက်လိုက်တာ မင်းသားရယ်။

‘အခုတော့ နင်က ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးလိမ်းထားတော့ လှနေသားပဲ။ ဒါကို မင်းသား မမြင်သွားလို့ ပါကွာ။ ဟား... ဟား... ဟား၊ နင်နဲ့ တွဲရိုက်မှ အဲဒီမင်းသားကို ပါးချခန်းကျရင် နာနာချလိုက် သိလား’

‘တော်စမ်းပါ စံအေးရယ်။ နင့်ပါးစပ်က သိပ်သရမ်းတာပဲ ။ ကဲ... သွား... သွား’

‘အဲဒီလိုပြောတော့ ဆရာက ဘာပြန်ပြောလဲ အမေ ဟင်’

‘သမီးဆရာက သူ့ညီမတော်ပါတယ်။ အမေ အဖော်ရအောင် ခေါ်ထားတာလို့ ပဲ ပြောရတာပေါ့’

သည် အပြောဟာ မိမိကို အထင်သေးသွားစေသည် ။ တကယ်ဆို မင်းသမီး တင်ရိုက်မလို့ ပြောလိုက်ရင် ဘာဖြစ်သွားမှာ လဲ။ ခုတော့ အိမ်ဖော်ပဲ ထင်သွားမှာ ပေါ့’

‘သမီး သမီးကို ဘယ်သူမှ မင်းသမီးလို့ မထင်ရအောင် ကျိတ်ပြီး သင်ပေးနေချိန်မှာ သမီးကို ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲ ထင်ထင်ပေါ့ကွယ်။ တစ်နေ့ကျရင် ပြာဖုံးနေတဲ့ မီးခဲဟာ ထ တောက်ရမှာ ပဲ မဟုတ်လား’
